

Oswald Chambers

Duchovní člověk za vámi nikdy nepřijde s požadavkem, abyste věřili tomu či onomu.

Duchovní člověk bude žádat, **abyste svůj život uvedli do souladu s Ježíšovými měřítky.**

Nežádá se po nás, abychom věřili Bibli, ale Tomu, koho Bible zjevuje (viz Jan 5,39-40).

Máme utvrzovat křesťany ve svobodě svědomí, ale nejsme povoláni, abychom jim přinášeli svobodu, která je bude utvrzovat v jejich myšlenkách a názorech.

Žijeme-li v Kristově svobodě, budeme do ní uvádět i druhé - do svobody, která pochází z poznání absolutní vlády a autority Ježíše Krista.

Trvá to dlouho, než nás Bůh vysvobodí z představ, že lidé, kteří s námi ve všem nesouhlasí, se musí mýlit.

Nebudte vůči druhým netrpěliví. Pamatujte, jak Bůh jednal s vámi - trpělivě a jemně.

Ježíš neřekl: "Hleďte lidi, kteří budou souhlasit s vašimi myšlenkami a názory", ale "jděte... a získávejte mi učedníky..." (Matouš 28,19).

BÝT SI BLÍŽ

Spolu...

Metro, nacpané, fyzicky spolu ale koukáte vypadnout

Je to místo, kam jdeme, protože se potřebujeme někam dostat. Přežijeme tu chvíli „spolu“

Církev je místo kam jdeme, protože je zde Ježíš. Nejde o to tu chvíli přežít (do takové církve by nemělo cenu chodit, jde o to najít j sobě cestu).

Spolu - fyzicky, ale i duchovně, emocionálně, vztahově si být blízko.

Církev, tak různorodé společenství... (Boží humor?) jak rozdílní lidé tvořili sbory: Filipis, Antiochie.

Filipis

Lydie, obchodnice s purpurem z města Thyatir, která věřila v jediného Boha. Pán jí otevřel srdce, aby přijala, co Pavel zvěstoval

mladá otrokyně, která měla věšteckého ducha, Pavel se obrátil na toho ducha a řekl: "Ve jménu Ježíše Krista ti prikazuji, abys z ní vyšel!" A v tu chvíli ji ten zlý duch opustil.

Žalářník a jeho rodina

Antiochie

Skutky apoštolské 13:1 V Antiochii byli v církvi proroci a učitelé: Barnabáš, Simeon zvaný Černý, Lucius z Kyrény, Manahem, který býval druhem tetrarchy Heroda, a Saul.

Barnabáš z Kypru, majetek v Jeruzalémě, prodal, rozdal chudým, významný občan Kypru i Jeruzaléma, dobrý člověk

Šimon zvaný černý Niger to bylo běžné římské jméno, ale spíš se usuzuje, že je to černochoz z Afriky, někdo z Libye

Lucius z Kyrény Kyréna, severní Afrika, celá severní Afrika od Egypta po západní pobřeží Kyréna, (dnes Kirenaia je oblast v Libyi), ale Lucius je jméno římské

Manahem, druh tetrarchy Heroda, Herodes Tetrarcha = Antipas

Antipas je to ten, který nechal popravit Jana Křtitele, posledního starozákonního proroka, a Ježíš když se s ním setkal, mlčel. Neměl titul krále, byl v napětí s okolím, později byl vyhnán do vyhnanství.

Po něm převzal jako král Galileu Herodes Agripa 1, jeho synovec (Antipas je strýc) Manahem, jeho druh, kamarád jistě z vysoce postavené rodiny uvěřil a se stal prorokem a učitelem.

Saul z Tarzu, Jeruzaléma, farizej, římský občan, k Písmu přistupoval z pohledu farizeů, ale mesiánský farizej, apoštol pro pohany.

Lidé vlivní, vzdělaní, ale naprosto různí

Kde je mnoho silných osobností, dochází často ke krizím a dělení, zde vidíme jednotu, spolu se postí a modlí. Jednota pod vedením ducha svatého.

Ale i náš sbor, jak jsme rozdílní a přesto Boží touhou je, abychom byli jedno. Abychom si byli blízko, tvořili jednotu jako Ježíš s Otcem.

I v našem sboru je mnoho silných osobností – sbor v Antiochii je pro nás vzorem. Nejde o to prosazovat své pohledy, názory, vize, dokonce ani svá teologická poznání, ale **hledat na modlitbách co chce Bůh**.

JEDNOTA V CÍRKVI

občas máme zidealizované představy o první církvi, či o společenství učedníků v době Ježíšově.

První církev:

- diskuse o obřízce
- odmítnutí Jana Marka Pavlem na začátku druhé misijní cesty pro jeho nespolehlivost
- Pokrytectví Petra, který před Židy nejl s pohany atd.

PJ vysluhuje poslední večeři a zmíní se o tom, že ho někdo zradí, a oni se dohadují, kdo z nich je větší...

Nechci, aby to znělo jako výmluva, spíš mne udivuje, že přes všechny naše nedostatky, selhání, nepochopení nás Duch svatý trpělivě učí, vede a někdy dokonce i laskavě přesvědčuje, abychom odložili svou ješitost, pýchu, své „já“ a abychom pochopili, že církev není naše dílo, církev je nevěsta Kristova, a naší jedinou touhou má být: líbit se Jemu. A pokud nás spojuje tato touha, pak jsme se stále blíží.

3 fáze ve vztahu k církvi

1. nadšení, nekritický obdiv
 2. zklamání, odmítnutí, kritika a soud
 3. pochopení, přijetí
- jsme různí, nedokonalí, chybující, ale jsme Boží děti, patříme Kristu!

Učíme se

- vidět v druhém Krista
- přijímat se
- unést se
- sloužit si (nést břemena, plakat a radovat se s ostatními)
- žehnat si

Nevím, v jaké jste fázi. Přál bych si, abychom byli všichni ve 3 fázi.

Představa

druhé nasměrovat, přesvědčit o pravdě - o té naší pravdě...

o správném chápání duchovních věcí. Problém je v tom, je skutečně pravda to, jak rozumím Písmu já?

Oswald Chambers:

Trvá to dlouho, než nás Bůh vysvobodí z představy, že lidé, kteří s námi ve všem nesouhlasí, se musí mýlit.

Když se podívám **zpět na svůj život**, vidím, jak se měnila moje představa o tom, co je důležité.

Nejsem člověkem, který druhé přesvědčuje, spíš naslouchám, ale přesto jsem měl své představy o církvi.

Jak musí vypadat církev, aby jí mohl Bůh žehnat?

Byl jsem tak trochu jako **Židé v době Ježíše**...

Představa v Izraeli: aby mohl přijít Mesiáš (kterého čekali), musí celý Izrael v jednom dni dodržet zákon.

Proto ten hněv, když to někdo pokazil...

- žena přistižená při cizoložství - přestoupení 7. přikázání: nesemilníš! Vše nám pokazila!
- Ježíš uzdravil v sobotu, přestoupil 4. přikázání, narušil den odpočinku prací - uzdravením
- učedníci šli obilím (Marek 2,23-28), a mnuli v ruce zrní z klasů, porušili sabat...
-

Bůh se neřídil jejich PŘESVĚDČENÍM, **poslal MESIÁŠE**, i když zákon nedodrželi. Navzdory jejich představám, navzdory tomu, že denně porušovali zákon, poslal svého Syna.

Ale oni ho **NEPOZNALI**. Byli tolik zaměřeni na dodržování zákona, aby mohl Mesiáš přijít, že nepostřehli jeho příchod.

I já jsem měl své představy

- co dělat, aby přišlo probuzení
- aby Ježíš požehnal sboru, církvi
- aby přišel růst, požehnání
- aby Duch svatý proměňoval srdce

Myslím, že Hospodin se nad mými představami často usmíval...

Není to o našich nápadech, systémech, je to o lásce. K Bohu a tím i k lidem.

My máme tendenci **svázat** druhé pravidly, Ježíš nás „**svazuje**“ láskou.

(Naše svázání je o provazech, Ježíšovo svázání osvobozuje a spojuje...

2 Korintským 5:14 Neboť Kristova láska nás váže,

1 Petrův 4:8 Především mějte vytrvalou lásku jedni k druhým; vždyť láska přikryje množství hříchů.

Jedná navzdory našim představám, naprosto suverénně, jedná ne podle našich dokonalých skutků, ale díky svému milosrdenství.

Kolikrát čteme ve SZ Hospodinovo prohlášení: **kvůli sobě samému**, kvůli svému srdci, svému milosrdenství... Prostě jsem takový! Jsem, který jsem!

Církev nikdy nebude dokonalá! Ale k dokonalosti směřuje!

vždyť je místem, kde jsou **přijímáni všichni**, místem, kam mají přicházet hříšníci. (cedule v šatně jednoho sboru: „prosím *nenechávejte své věci v kabátech, naše církev je otevřená hříšníkům*“)

A my, kteří jsme již déle věřící, a měli bychom být vyzrálí křesťané, děláme školácké chyby.

- posuzujeme druhé
- stavíme na osobnostech (Ben Hill, Reinhard Bonke, Tomáš Halík, papež František,
- škatulkujeme (liberální, konzervativní, radikální, charismatičtí, letničtí, sobotáři,
- hodnotíme podle vnějších faktů, sympatií, forem zbožnosti

pokud chceme hodnotit, pak jediným kritériem je LÁSKA.

Ne

- slova
- zkušenosti
- dary Ducha
- přesvědčivost
- nadšení
- poznání
- emotivní projevy, nebo naopak rozum

ale LÁSKA!

Láska projevující se v maličkostech v praktickém každodenním životě.

Jsme-li plní lásky, pak pomáháme, modlíme se, povzbuzujeme, žehnáme...

Žijeme v svobodě a dopřáváme svobodu!

Nesvazujeme, nehodnotíme druhého, jeho přesvědčení, jeho víru, jeho projevy, ale necháme Ducha svatého, aby jednal. V nás i v druhých.

Chceme-li, aby **rostla FIRMA**, pak se musíme zaměřit na strategii, krátkodobé a dlouhodobé cíle, na moderní technologii, výkon, na lidské zdroje...

Chceme-li, aby **rostla CÍRKEV**, pak se musíme zaměřit na jediné - **na JEŽÍŠE**.

Čím blíže jsme Ježíši, tím blíže jsme jeden druhému. Aktivita, strategie, technologie, lidé - to není cesta.

Cestou je Ježíš!

Jozue 22

Ruben, Gád a polovina pokolení Manasses pomohla ostatním dobít Kanán. Oni sami dostali od Mojžíše zem na druhé straně Jordánu.

Jozue je vyzve, aby se vrátili domů, do Zajordání, ke svým rodinám.

*Jozue 22:10-12 Když přišli ke Kruhům jordánským, které jsou ještě v zemi kenaanské, **zbuvovali tam Rúbenovci, Gádovci a polovina kmene Manasesova nad Jordánem oltář, veliký, nápadný oltář**. Izraelci se doslechli, že Rúbenovci, Gádovci a polovina kmene Manasesova zbuvovali oltář naproti kenaanské zemi u jordánských Kruhů, směrem k Izraelcům. Když to Izraelci uslyšeli, shromáždila se celá pospolitost Izraelců do Šíla, aby se proti nim **vypravili do boje**.*

Postavili si oltář, modloslužba, jak je to jen mohlo napadnout. Což kvůli tomu Hospodin netrestal?

Vytáhli k boji, ale naštěstí před tím než vydali povel k útoku, vyslali delegaci.

Kněz Pinchas a s ním 10 představitelů 10 pokolení.

Pěkně se do nich pustili, setřeli je, napomenuli. Neptali se, proč to udělali, ale ihned odsoudili jejich jednání!

Naštěstí se tito muži nenechali vyprovokovat.

Vysvětlili, proč to udělali.

Měli strach, že jim deset pokolení Izraele jednou řeknou: nemáte podíl v Hospodinu! A tak postavili tento oltář jako znamení, že i oni jsou Hospodinovým lidem. Jako znamení, symbol, připomínka.

Jozue 22:21-22 Tu odpověděli Rúbenovci, Gádovci a polovina kmene Manasesova a takto hovořili s představiteli izraelských šiků: "Bůh bohů Hospodin, Bůh bohů Hospodin to ví a ať to zví rovněž Izrael: Jestliže to byla vzpoura či zpronevěra vůči Hospodinu, ať nás dnešního dne nezachráni.

23 Jestliže jsme si zbuvovali oltář, abychom se odvrátili od Hospodina, abychom na něm obětovali oběti zápalné a přídavné nebo připravovali při něm hody oběti pokojné, ať zakročí sám Hospodin!

*24 Ve skutečnosti **jsme tak učinili z obavy**, protože jsme si řekli, že se jednou **synové vaši zeptají našich: »Co máte společného s Hospodinem, Bohem Izraele?***

25 Vždyť Hospodin určil za hranici mezi námi a vámi Jordán, synové Rúbenovi a Gádovi. Nemáte podíl v Hospodinu.« Tak vaši synové zaviní, že se naši synové přestanou bát Hospodina.

26 Proto jsme si řekli: Dejme se do díla a zbudujme si oltář, ale ne pro zápalnou oběť ani pro obětní hod,

*27 nýbrž **aby byl svědkem mezi námi a vámi i mezi našimi pokoleními po nás, že máme právo sloužit Hospodinu před jeho tvářmi svými zápalnými oběťmi i hody oběti pokojné. Vaši synové nebudou moci jednou říkat našim synům: »Nemáte podíl v Hospodinu.«***

28 Řekli jsme si: Kdyby se stalo, že by tak mluvili v budoucnu s námi a s našimi pokoleními, odpověděli bychom: Hledte, zde je zpodobení Hospodinova oltáře; ten zřídili naši otcové ne pro zápalnou oběť ani pro obětní hod, nýbrž aby byl svědkem mezi námi a vámi.

29 Jsme dalecí toho vzbouřit se proti Hospodinu a odvrátit se dnes od Hospodina vybudováním oltáře pro oběti zápalné, přídavné a obětní hod mimo oltář Hospodina, našeho Boha, který je před jeho příbytkem."

Jak snadno odsoudíme jeden druhého, aniž bychom znali pohnutky, které nás k určitým postojům, či činům vedou.

Když chceš posuzovat druhého, připomeň si, že je minimálně jedna věc v jeho životě, o které nevíš. A proto buď opatrný v tom, abys jednání druhého soudil.

Satan se snaží církev rozbít. Duch svatý sjednocuje.

Jednota je něco, o co musíme usilovat. Není to uniformita. Církev je pestrá, různorodá, každý z nás má jiný dar, jiný temperament, jiné chápání Boha, a přesto tvoříme jedno tělo. Tedy tam, kde vládne **svoboda, milost a láska.**

Ne svoboda, která druhé omezuje, ne bezzubá milost, která toleruje hříchy, ne opičí láska, která neumí říct pravdu. Ale svoboda z Ducha Svatého, milost pramenící z Boží podstaty, z Božího charakteru a láska, který vychází z Kristova srdce.

Toužím, aby takto vypadala církev, náš sbor. Plný milosti, svobody a lásky.
Protože do takovéto církve proudí požehnání a život na věky.

Koloským 1:3-5 Stále za vás v modlitbách děkujeme Bohu, Otci našeho Pána Ježíše Krista, neboť jsme slyšeli o vaší víře v Krista Ježíše a o vaší lásce, kterou máte ke všem bratřím pro naději zakotvenou v nebesích.

Žalmy 133:1-3 Poutní píseň, Davidova. Jaké dobro, jaké blaho tam, kde bratři bydlí svorně! Jako výborný olej na hlavě, jenž kane na vous, na vous Áronovi, kane mu na výstřih roucha. Jak chermónská rosa, která kane na sijónské hory. Tam udílí Hospodin své požehnání, život navěky.

Boží požehnání je milost.

Není to důsledek naší jednoty, upřímnosti, vroucnosti, dokonalosti. Ano, tam kde církev žije v jednotě a v lásce – tam se Boží srdce raduje. Vždyť Pánu Ježíši jde o to, aby jeho nevěsta – církev byla bez poskvrny a vrásky. Byla krásná, dokonalá... Ale tuto dokonalost nejde dosáhnout pouze lidským úsilím. Je to něco, co musí udělat Bůh. Je to nadpřirozený zásah, který způsobí změnu a proměnění lidská srdce.

Boží požehnání je milost. Nikdo nemůže říci – je to moje zásluha – ale každý musí vyznat – to udělal Bůh.

Fascinuje mne **probuzení v Ochranově.** Nejednotná církev, rozhádaná, bojové skupiny (sekty), napětí a spory... A pak přichází jediný Boží dotyk – a všechno je postavené na hlavu. Dokonce i ti, kteří nebyli přítomní na shromáždění, prožijí Boží dotyk, Duch svatý je naplní a stojí zde úplně noví lidé.

Není to úžasné!!!

Naše naděje bratři a sestry není v tom, jak to my zvládneme, jak to zvládne kazatel, staršovstvo. Ten jediný, kdo může tuto situaci k slávě Boží vyřešit, je Pán Ježíš. On, který posílá svého Ducha – Ducha pokání, Ducha milosti, Ducha jednoty, Ducha, který je jako oheň a vypálí všechnu nepoctivost, pokrytectví, stranictví, nejednotu, nelásku a zapálí nás svatým ohněm.

Kéž bys sestoupil Duchu svatý i na naše shromáždění, proměnil nás a zapálil Božím svatým ohněm!

V naší slabosti se může zjevit Boží moc!

To je naděje pro církev.

Boží požehnání, Boží milost, probuzení, to vše je dar – nezasloužený!